

TISKOVÁ ZPRÁVA

Válka v Sýrii trvá 6 let a miliony dětí neznaří život v míru

Praha, 13. 3. 2017 – Už 6 let trvá válečný konflikt v Sýrii, který ve středu 15. března vstoupí do dalšího roku. Situace v zemi se stále zhoršuje. 13,5 milionu Sýřanů potřebuje nutně humanitární pomoc, 5 milionů lidí muselo opustit zemi a víc než 2 miliony syrských dětí nemohou chodit do školy a vzdělávat se. Za každým číslem smutných statistik se skrývá konkrétní dítě, žena nebo muž. České humanitární organizace společně přináší příběhy několika lidí, se kterými se jejich pracovníci setkali při doručování pomoci.

Abdul Aziz, 45 let

„V Aleppu jsem žil téměř celý život. Měl jsem vlastní dům, dobrou práci, uživil jsem rodinu. V prosinci jsme s manželkou a třemi dětmi museli opustit domov. **Nevěřím, že se vrátíme zpět,**“ vypráví Abdul. Abdulova rodina se po obsazení Aleppa přestěhovala k otci na venkov do provincie Idlib. V nevelkém domě žije také bratr s rodinou.

„Občas musíme i kupovat vodu. Žili jsme z našetřených peněz, ale teď už musím spoléhat na humanitární pomoc. **Přichází sem stále víc prchajících lidí** a ceny na trhu stoupají. Zelenina, plynové bomby, dřevo na zátap, pitná voda i elektřina jsou příliš drahé. Nemám dost peněz ani stálý příjem na vlastní bydlení. Ale do tábora ani veřejných přístřešků odejít nechci, není to k životu,“ vysvětluje Abdul. „Moje děti tu chodí do školy, je úplně přeplněná. Děti jsou vyděšené pokaždé, když slyší bojové letouny, i učitelé se bojí. V Aleppu rozbily bomby hodně škol. Ať se v Sýrii přestěhujeme kamkoliv, žijeme pod stálým tlakem a ve strachu. **Jsem strašně vyčerpaný z takového života,**“ dodává potichu Abdul Aziz.

Sima, 9 let

Sima chodila do školy v provincii Idlib. Její máma ve škole učila a poskytovala dětem psychosociální podporu. Na svůj mobilní telefon natočila krátký film. Sima v něm vypráví, jak moc **miluje svou školu**. Během natáčení ale **bombardování zničilo tři školní budovy** ve vesnici Haas a život Simy se změnil. Škola se musela zavřít. „Z náletů máme strach, jsme přeče děti, potřebujeme chodit do školy a učit se,“ říká naléhavě ve filmu Sima a v pozadí je slyšet střelba.

Ghozlan, 10 let

Po roce života bez domova přišla Ghozlan a její rodina do uprchlického tábora v Jordánsku. Tam Ghozlan a další příbuzní onemocněli žloutenkou. Časem mohli odejít za lepší lékařskou péčí do Ammánu. Když se Ghozlan uzdravila, začala pracovat, aby rodina měla peníze na život v nové zemi. Trvalo další rok, než se vrátila do školních lavic.

„**Rok jsem pracovala v kadeřnictví**, od poledne do sedmi večer, šest dní v týdnu. Vydělala jsem 1 500 korun za měsíc,“ vypráví desetiletá Ghozlan. „Stávala jsem ve dveřích kadeřnictví a pozorovala dívky ve školních uniformách a s aktovkami, jak jdou domů. Bylo mi smutno. Jsem šťastná, že jsem se mohla vrátit do školy. Mám ráda matematiku a literaturu, ale nejlepší známky mám z přírodovědy.“ Rodina žije v malém bytě a Ghozlan se stará o tři mladší sourozence. Otec má obrnu, babička je stará a teta trpí Downovým syndromem. Celou rodinu živí matka.

V Jordánsku **pracuje kolem 90 000 syrských dětí**, to je třetina dětských uprchlíků v zemi. Často vykonávají nebezpečné práce v montovnách a autodílnách a jejich zaměstnavatelé je vykořisťují.

Warda Faries, 64 let

Manžel Wardy a její syn padli už dávno, dva synové jsou nezvěstní. Čtyřiašedesátiletá Warda Faries se stala **hlavou rodiny**. S manželkami svých synů a 18 vnoučaty opustila rodinnou farmu na jihozápadě Sýrie. Žijí teď spolu v táboře Harjella nedaleko Damašku.

Víc než dva a půl roku bydleli s dalšími 15 lidmi ve třídě v bývalé škole. „Místnost byla přeplněná, nemohli jsme ani spát všichni najednou, střídali jsme se. Někdy jsem byla vzhůru celou noc, aby moje vnoučata měla kde ležet,“ vzpomíná Warda. Ale měli se lépe než ti, kdo i v zimě museli spát před školou ve stanech. „**Jsem vděčná všem, kdo nás neopustili v zoufalých časech,**“ dodává.

Diana, 19 let

Diana přišla s matkou a pěti sourozenci do Za'atarí před 4 roky z jihosyrského Dar'á. Doma studovala střední školu, ale kvůli válce ji nedokončila. V táboře se naštěstí dostala do **kurzu šití v Peace Oasis**. Diana **má chuť pracovat**, vdávat se ještě nechce. Chtěla by šít a něco vydělat, aby její máma nemusela mít starost o peníze. Vyšívat může doma, je to levné a oblečení ozdobené výšivkou se lépe prodává. Nejraději by Diana měla vlastní šicí stroj, aby mohla pracovat kdykoli: „**Nejhorší je totiž nemít co dělat.**“

Vrátit se domů

Celý svět přihlíží utrpení ve válkou devastované Sýrii. Počty mrtvých, přesídlených a prchajících lidí přesahují naši představivost. V Sýrii a v zemích, které přijaly syrské uprchlíky, při tom vyrůstají miliony dětí, které zatím nepoznaly nic jiného než válku a život na útěku. **Přes polovinu všech syrských uprchlíků tvoří děti do 18 let.** Lidé uvnitř Sýrie i za jejími hranicemi touží vrátit se domů, obnovit svou zemi a pracovat. Děti se chtějí učit stejně jako děti v zemích, ve kterých na školy nepadají bomby.

České humanitární organizace společně připomínají, že válka v Sýrii trvá už 6 let. Vyzývají naléhavě k ukončení konfliktu a jsou připraveny nasadit svoje síly k obnově země po válce.

ADRA, CARE Česká republika, Český červený kříž, Člověk v tísni, Diakonie ČCE – Středisko humanitární a rozvojové spolupráce a Charita ČR sdružené v Českém fóru pro rozvojovou spolupráci – FoRS.

Více o činnosti jednotlivých organizací v Sýrii i v okolních státech sdělí jejich zástupci:

ADRA – Jakub Charvát, jakub.charvat@adra.cz, 603 170 852

CARE ČR – Ema Stašová, ema.stasova@care.cz, 734 358 008

Český červený kříž – Miroslava Jirůtková, jirutkova.miroslava@cervenykriz.eu, 777 144 278

Člověk v tísni – Monika Ticháčková, monika.tichackova@clovekv tisni.cz, 775 894 935

Diakonie ČCE – Středisko humanitární a rozvojové spolupráce – Zdeňka Sobotová, sobotova.spolu@diakonie.cz, 730 182 571

Charita ČR – Anna Matysková, anna.matyskova@charita.cz, 603 511 242

FoRS – Michaela Ditrych Lenc, michaela.lenc@fors.cz, tel. 777 273 909